

Arkiv. Sigitas Tamkevičius. Toliau saugosime Dievo mums dovanotą šeimą

2011-10-03 www.bernardinai.lt

Iš 2011 m. spalio 1 d. Kauno arkikatedroje bazilikoje pasakytos homilijos

Šeima – tai atsakingas įsipareigojimas

Šeima yra pats brangiausias ir artimiausias Dievo mums padovanotas vynuogynas. Joje mes augame, bręstame, mokomės pažinti pasaulį, mylėti ir daryti gera. Tačiau šeima būna tuo gražiu vynuogynu tik tuomet, kai tėvai yra aiškiai įsipareigoję vienas kitam ir savo vaikams – myli juos ir jais rūpinasi. Jeigu šio įsipareigojimo trūksta, tuomet šeimos vynuogynas virsta dykviete.

Bažnyčia visais amžiais labai nuosekliai gynė ir tebegina atsakingai kuriamą šeimą. Prieš dvidešimt metų labai džiaugėmės, kai Lietuvos Konstitucijos kūrėjai įvardijo šeimą kaip valstybės ir visuomenės pagrindą ir pabrėžė, kad santuoka yra sudaroma tarp vyro ir moters. Prieš dvidešimt metų niekam nekilo net mintis, kad santuoką galima atskirti nuo šeimos. Už šitokią šeimos supratimą per referendumą balsavo beveik visi Lietuvos žmonės. Niekuomet jie nebūtų balsavę už tokią Konstituciją, kuri silpnintų ar griautų šeimos instituciją.

Jokie Konstitucinio Teismo išaiškinimai negalės pakeisti mūsų krikščioniškos šeimos supratimo, jei mes patys šito nenorėsime.

Pučiant naujiems vėjams, Konstitucinis Teismas išaiškino, kad norint sukurti šeimą santuoka nebūtina. Šeimai sukurti užtenka jos narių tarpusavio supratimo, emocinio prieraišumo, pagalbos bei laisvo apsisprendimo prisiimti tam tikras teises ir pareigas. Ką tai reiškia? Iki šiolei žinojome, kas yra šeima ir kaip ji sukuriamą, o po šio išaiškinimo daug kas liks pasimetę ir manys, kad jei yra emocijos – yra šeima, jei nėra emocijų – nėra šeimos. Taip yra išgriaunamos šeimos vynuogyno sienos ir leidžiama, kad jis pavirstų dykviete.

Jei santuokinis įsipareigojimas yra toks nereikšmingas ir jį galima pakeisti emocijomis bei laisvu įsipareigojimu prisiimti tam tikras pareigas, tuomet kodėl Prezidentui, teisėjams ir Seimo nariams neužtenka emocijų ar laisvo įsipareigojimo sąžiningai atlikti pareigas, bet reikia dar ir prisiekti? Kodėl tos priesaikos sulaužymas yra smerkiamas ir net griežčiausiai baudžiamas? Šeima tik tuomet gali tapti visuomenės pamatu, jei ji kuriama atsakingai. O atsakomybė niekuomet negali būti grindžiama tik emocijomis ar neapibrėžtu įsipareigojimu.

Apigailėtina, kad dabarties žmogus kratosi aiškios atsakomybės ir nori iš gyvenimo tik gauti, bet nieko nenori duoti, nenori įsipareigoti. Tai veda į aklavietę. Šeima be atsakomybės yra pasmerkta mirčiai. Šeima be atsakomybės niekuomet netaps valstybės ir visuomenės pagrindu.

Jokie Konstitucinio Teismo išaiškinimai negalės pakeisti mūsų krikščioniškos šeimos supratimo, jei mes patys šito nenorėsime. Matydami šeimos institucijos griovimą Europoje ir mūsų tautoje, mes turime dar tvirčiau angažuotis ginti šeimą. Jeigu kai kurie žmonės nori turėti tik šeimos imitaciją be aiškaus meilės įsipareigojimo tarp tėvų ir tėvų vaikams, tebūnie jie laimingi ir tegyvena pagal savo supratimą, o mes ir toliau saugosime ir ginsime Dievo mums padovanotą šeimą. Tai darydami, mes giname ir savo tautą.

Bendruomenė – pagalba siekiant tikslo

Tauta ir Tėvynė taip pat yra mums Dievo padovanotas gražus vynuogynas. Mus jungia istorija, laimėjimai ir nesėkmės, kalba, dainos, šimtmečiais susiformavusios tradicijos, graži gamta. Čia mūsų šaknys, įaugusios į tautos istoriją. Visai natūralu žmogui branginti šį vynuogyną, jausti atsakomybę už jo dabartį ir ateitį ir darbuotis, kad visi jame gyvenantys ir dirbantys tautiečiai būtų laimingi. Tačiau galima prarasti atsakomybę ir rūpintis tik savimi, leidžiant šiam vynuogynui pavirsti dykviete. Ar vienas šitaip pasielgia?

Šiandien, kaip niekad, yra didelis pavojus užsisklęsti individualizme ir pasiklysti savo susikurtose idėjose.

Bažnyčios bendruomenė taip pat yra didelė Dievo dovana kiekvienam sąmoningam krikščioniui. Mūsų laikais įkyriai peršama mintis, kad Bažnyčia yra nereikalinga, nes ji trukdo žmogui jaustis laimingam. Tai netiesa. Bažnyčia nėra kliūtis žmogaus laimei, atvirkščiai, ji padeda įprasinti savo gyvenimą ir drauge su bendruomene siekti tikslo, apie kurį kalba apaštalas Paulius: „Jeigu esate su Kristumi prikelti, siekite to, kas aukštybėse, kur Kristus sėdi Dievo dešinėje“ (Kol 3, 1). Jeigu Bažnyčia būtų nereikšminga, Kristus jos nebūtų įkūręs. Šiandien, kaip niekad, yra didelis pavojus užsisklęsti individualizme ir pasiklysti savo susikurtose idėjose. Be Bažnyčios bendruomenės labai rizikuotume nepasiekti savo galutinio tikslo.

Dievo žodis kviečia mus būti atsakingus ir nešti gerus vaisius: „Aš jus išsirinkau, kad eitumėte, duotumėte vaisių ir jūsų vaisiai išliktų“ (Jn 15, 16). Maldoje palinkėjime vieni kitiems, kad tai, ką Dievas mums yra padovanojęs kaip gražų vynuogyną – šeimą, Tėvynę ir Bažnyčią, mylėtume, puoselėtume ir susilauktume pačių gražiausių vaisių.

Bernardinai.lt